

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

11. september 2003 *

I sag C-207/01,

angående en anmodning, som Corte d'appello di Firenze (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Altair Chimica SpA

mod

ENEL Distribuzione SpA,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF, af Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv 96/99/EF af 30. december 1996 (EFT 1997 L 8, s. 12), samt af Rådets henstilling 81/924/EØF af 27. oktober 1981 om eltarifstrukturer inden for Fællesskabet (EFT L 337, s. 12),

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: F.G. Jacobs

justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Altair Chimica SpA ved avvocato F. Lorenzoni

— den italienske regering ved U. Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. De Bellis

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. Traversa, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 16. januar 2003 er afgivet mundtlige indlæg af Altair Chimica SpA ved F. Lorenzoni, af ENEL Distribuzione SpA ved avvocati G. M. Roberti og A. Franchi, af den italienske regering ved G. de Bellis og af Kommissionen ved E. Traversa,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. marts 2003,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved kendelse af 23. januar 2001, indgået til Domstolen den 18. maj 2001, har Corte d'appello di Firenze i medfør af artikel 234 EF forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF, af Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv 96/99/EF af 30. december 1996 (EFT 1997 L 8, s. 12, herefter »direktiv 92/12«), samt af Rådets henstilling 81/924/EØF af 27. oktober 1981 om eltarifstrukturer inden for Fællesskabet (EFT L 337, s. 12).

- 2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem Altair Chimica SpA (herefter »Altair«) og ENEL Distribuzione SpA (herefter »ENEL«) vedrørende opkrævning af tillæg til elprisen.

De relevante retsregler

Fællesskabsbestemmelserne

3 Tredje betragtning til direktiv 92/12 har følgende ordlyd:

»Begrebet punktafgiftspligtige varer bør defineres; kun varer, der behandles som sådanne i alle medlemsstater, kan underkastes fællesskabsbestemmelser; disse varer kan pålægges andre indirekte afgifter, som tjener specifikke formål; oprettholdelse eller indførelse af andre indirekte afgifter må ikke give anledning til formaliteter i tilknytning til passage af en grænse.«

4 Artikel 3 i direktiv 92/12 bestemmer:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på fællesskabsplan på følgende varer, således som de er defineret i de pågældende direktiver:

— mineralolier

— alkohol og alkoholholdige drikkevarer

— forarbejdede tobaksvarer.

2. De i stk. 1 nævnte varer kan pålægges andre former for indirekte beskatning i særligt øjemed, såfremt der ved den pågældende beskatning iagttages de regler for afgiftspålæggelse, der gælder for punktafgifter og moms, for så vidt angår bestemmelse af afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen.

3. Medlemsstaterne bevarer retten til at indføre eller opretholde beskatning af andre varer end de i stk. 1 nævnte, forudsat at sådan beskatning ikke i samhandelen mellem medlemsstaterne giver anledning til formaliteter i forbindelse med grænsepassage.

På samme betingelse bevarer medlemsstaterne ligeledes muligheden for at lægge afgifter på tjenesteydelser, såfremt disse ikke har karakter af omsætningsafgifter, herunder i forbindelse med punktafgiftspligtige varer.«

⁵ Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier (EFT L 316, s. 12), som ændret ved Rådets direktiv 94/74/EF af 22. december 1994 (EFT L 365, s. 46, herefter »direktiv 92/81«), definerer yderligere mineralolier underlagt en harmoniseret punktafgift.

- 6 Artikel 2, stk. 1, i direktivet indeholder en udtømmende opregning af, hvilke produkter direktivet skal gælde for. Elektricitet opregnes ikke blandt disse produkter.
- 7 Artikel 2, stk. 2 og 3, i direktiv 92/81 bestemmer bl.a.:

»2. Af andre mineralolier end dem, for hvilke punktafgiftsniveauet er fastsat i direktiv 92/82/EØF, skal der svares punktafgift, hvis de er bestemt til at anvendes, afsættes eller anvendes som brændsel eller som motorbrændstof. Punktafgiftssatsen er den sats, der gælder for tilsvarende brændsel eller motorbrændstof.

3. Ud over de afgiftspligtige varer, der omhandles i stk. 1, svares der punktafgift som af motorbrændstof af ethvert produkt, der er bestemt til at anvendes, afsættes eller anvendes som motorbrændstof, som tilsætningsmiddel eller med henblik på at øge motorbrændstoffets endelige rumfang. Alle andre kulbrinter, undtagen kul, brunkul, tørv eller andre lignende faste kulbrinter eller naturgas, som er bestemt til at anvendes, afsættes eller anvendes til opvarmning, pålægges satsen for den tilsvarende mineralolie.

Kul, brunkul, tørv eller andre lignende faste kulbrinter eller naturgas vil imidlertid kunne pålægges afgift i overensstemmelse med artikel 3, stk. 3, i direktiv 92/12.«

8 Artikel 4, stk. 3, første afsnit, i direktiv 92/81 har følgende ordlyd:

»Der udløses ikke punktafgiftspligt ved forbrug af mineralolier i en virksomhed, der fremstiller mineralolier, så længe forbruget sker i forbindelse med denne fremstilling.«

9 Rådets direktiv 92/82/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier (EFT L 316, s. 19), som ændret ved direktiv 94/74 (herefter »direktiv 92/82«), indeholder i artikel 2, stk. 1, en udtømmende liste over de mineralolier, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde. Elektricitet er ikke omfattet af denne liste.

10 Henstilling nr. 81/924 anmoder medlemsstaterne om at sørge for, at eltarifstrukturerne baseres på følgende fælles principper:

»1. Eltarifstrukturer bør udarbejdes og vedtages med henblik på at muliggøre en rationel prispolitik og med henblik på at afspejle de omkostninger, som opstår ved forsyningen af de forskellige forbrugerkategorier; tarifstrukturer bør udformes med rationel brug af energi for øje og bør ikke opmuntre til uberegtiget forbrug; de bør være så enkle og klare som muligt.

2. Toldstarifsystemet, som er den af de forskellige tarifvalgmuligheder, der bedst afspejler omkostningsstrukturen ved elforsyning, bør anvendes generelt [...].

3. Forbrugsfremmende tarifstrukturer, hvorved et unødvendigt forbrug fremmes, og omkostningerne nedsættes kunstigt ved stigende forbrug, bør undgås.

4. Tariffer, som er fastlagt efter den anvendelse, der gøres af elektriciteten, bør opgives, medmindre disse tariffer er i overensstemmelse med de generelle bestemmelser under nr. 1 og bidrager til virkeliggørelsen af energipolitikens mål på lang sigt.

5. Med henblik på at overføre efterspørgslen til perioder uden for spidsbelastningsperioder eller med henblik på aflastning bør der kunne anvendes flere tariffer med forskellige priser pr. enhed og/eller være mulighed for afbrydelige forsyninger.

6. Tarifferne bør ikke holdes kunstigt lave af f.eks. sociale bevæggrunde eller med henblik på inflationsbekæmpelse; i sådanne tilfælde bør der i givet fald træffes særskilte foranstaltninger.

7. Tarifsystemerne bør udformes således, at det er muligt at ajourføre priserne med passende mellemrum;

at forskning i elefterspørgselsmønstret for de forskellige forbrugerkategorier og den langsigtede udvikling heraf videreføres og udvikles i snævert samarbejde på fællesskabsplan med det formål at forbedre tarifstrukturene yderligere;

at elpriserne kendetegnes ved den størst mulige gennemsigtighed, samt at disse priser og omkostningerne for forbrugerne offentliggøres i videst muligt omfang.«

Nationale bestemmelser

- 11 Ved artikel 1 i lovdekret nr. 347 af 19. oktober 1944 (GURI nr. 90, serie speciale, af 5.12.1944) oprettedes en Comitato interministeriale dei prezzi (tværministeriel priskomité, herefter »CIP«), som skulle sikre koordinering og prisdisciplin.

- 12 Artikel 1 i lovdekret nr. 896 af 15. september 1947 (GURI nr. 217 af 22.9.1947, s. 2789) gav CIP til opgave at etablere udligningskasser og at fastsætte betingelserne for bidrag med henblik på harmonisering eller udligning af priserne. La Cassa conguaglio per il settore elettrico (udligningskasse for elsektoren, herefter »udligningskassen«) blev oprettet i henhold til denne retsakt. Den blev

finansieret navnlig ved »sovrapprezzo termico«, som var et tillæg til elprisen, fastsat for at tilskynde til energibesparelser, og hvis størrelse regelmæssigt blev reguleret af CIP.

- 13 I 1987 besluttede Den Italienske Republik ved folkeafstemning at ophøre med produktionen af kernekraftenergi og at lukke kernekraftværkerne. For at dække de hermed forbundne udgifter valgte CIP ved resolution af 27. januar 1988 (GURI nr. 26 af 2.2.1988, s. 27) at indføre en »maggiorazione straordinaria del sovrapprezzo termico« (særlig forhøjelse af tillægget til elprisen), som skulle gælde midlertidigt.
- 14 Ved lov nr. 9 af 9. januar 1991 (supplemento ordinario til GURI nr. 13 af 16.1.1991, s. 3) blev denne særlige forhøjelse benævnt »sovrapprezzo per onere nucleare« (pristillæg for udgifter ved kernekraft). Tillægget blev desuden gjort permanent, og de opkrævede beløb anvendes særligt til at godtgøre ENEL og de berørte virksomheder, der konstruerer kernekraftværker, de ekstraudgifter, der er forbundet med beslutningen om at ophøre endeligt med konstruktionen af kernekraftværker.
- 15 Artikel 22 i lov nr. 9/91 bestemmer, at der skal vedtages foranstaltninger til tilskyndelse af elproduktion på grundlag af vedvarende energi eller energi, der kan ligestilles hermed.
- 16 Ved resolution af 29. april 1992 (GURI nr. 109 af 12.5.1992, s. 21) besluttede CIP at indføre en »sovrapprezzo per nuovi impianti da fonti rinnovabili e

assimilate« (pristillæg for nye installationer, der anvender vedvarende eller hermed ligestillede energikilder), med det formål at finansiere den støtte, der blev ydet virksomheder, som producerede energi på grundlag af vedvarende ressourcer. Tillægget består af en afgift på elforsyningerne efter faldende sats ud fra effekten af den forbrugte elektricitet.

- 17 »La maggiorazione straordinaria del sovrapprezzo termico« og »la sovrapprezzo per nuovi impianti da fonti rinnovabili e assimilate« (herefter »tillæggene«) opkræves af ENEL, som indbetaler dem til udligningskassen. Denne omfordeler de opkrævede beløb til de forskellige virksomheder, som beløbene er bestemt for.

Hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 18 Altair er en virksomhed, som producerer kaustisk soda, kaliumhydroxid og kaliumklorid ved hjælp af en elektrokemisk proces. Denne aktivitet udgør ifølge den nationale ret en industriel aktivitet med et højt energiforbrug, hvori elektricitet anvendes som »procesenergi« og udgør en egentlig råvare, som er integreret i produktionsprocessen, for så vidt som den indgår i det endelige produkt uden at kunne adskilles herfra.
- 19 Som det fremgår af sagens akter, nægtede Altair først at indbetale tillæggene svarende til virksomhedens elforbrug i februar og marts 1997. Som følge heraf anmodede ENEL ved begæring af 27. juni 1997 præsidenten for Tribunale di Firenze om at pålægge Altair at betale de omhandlede beløb.

20 Efter at Altair ved flere retssager var blevet pålagt at betale de anfægtede beløb, indbragte virksomheden sagen for Corte d'appello di Firenze. Virksomheden har ved denne ret gjort gældende, at de retsfor skrifter, som indførte tillæggene, er uforenelige med fællesskabsretten og navnlig med artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF, samt med direktiv 92/12 og henstilling 81/924.

21 Da Corte d'appello di Firenze fandt, at sagens afgørelse nødvendiggjorde fortolkning af forskellige fællesskabsbestemmelser, besluttede den at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Corte d'appello di Firenze anmoder De Europæiske Fællesskabers Domstol om en præjudiciel afgørelse af, hvorledes artikel 81 [EF], 82 [EF] og 85 [EF], direktiv 92/12 og henstilling [81/924] præcist skal fortolkes, således at det herved fastslås, om de nationale regler i lovdekret nr. 347/44 og nr. 896/47, præsidentdekret nr. 373/94, lovdekret nr. 98/48 samt lov nr. 9/91 er forenelige med disse fællesskabsbestemmelser.«

22 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at Corte d'appello er tilbøjelig til at mene på den ene side, at tillæggene udgør tillægsydelser i den forstand, hvori begrebet anvendes i artikel 81, stk. 1, litra e), EF og artikel 82, litra d), EF, og på den anden side, at råvarer ikke kan pålægges afgifter.

Formaliteten

- 23 Den italienske regering har rejst tvivl om, hvorvidt nærværende præjudicielle anmodning kan antages til realitetsbehandling. Ifølge regeringen indeholder forelæggelseskendelsen hverken de nødvendige oplysninger vedrørende de juridiske rammer, hvori hovedsagen indgår, eller de faktiske omstændigheder i sagen, og opfylder således ikke de i Domstolens praksis fastsatte betingelser for at kunne antages til realitetsbehandling.
- 24 Det bemærkes herved, at det følger af Domstolens faste praksis, at det for at opnå en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (jf. bl.a. dom af 21.9.1999, forenede sager C-115/97—C-117/97, Brentjens', Sml. I, s. 6025, præmis 38).
- 25 De i forelæggelsesbeslutningerne indeholdte oplysninger tjener ikke blot til at sætte Domstolen i stand til at give hensigtsmæssige svar, men også til at give medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter mulighed for at afgive indlæg i henhold til artikel 23 i statuttens for Domstolen. Det påhviler Domstolen at overvåge, at denne mulighed bevares, når henses til, at det i henhold til ovennævnte bestemmelse kun er forelæggelsesbeslutningerne, der meddeles de pågældende parter (jf. bl.a. kendelse af 30.4.1998, forenede sager C-128/97 og C-137/97, Testa og Modesti, Sml. I, s. 2181, præmis 6, og af 11.5.1999, sag C-325/98, Anssens, Sml. I, s. 2969, præmis 8).

- 26 I denne sag findes det ved gennemlæsning af forelæggelseskendelsen godtgjort, at den nationale ret på tilstrækkelig måde har angivet såvel de faktiske som de retlige omstændigheder, hvorunder den har forelagt sit spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten og har forsynet Domstolen med alle de nødvendige oplysninger til, at denne sættes i stand til at besvare det forelagte spørgsmål på en måde, der kan være til nytte for den nationale ret.
- 27 Det fremgår endvidere af de af den italienske regering og Kommissionen i henhold til artikel 23 i Domstolens statut fremsatte bemærkninger, at oplysningerne i forelæggelseskendelsen har sat dem i stand til at tage stilling til det spørgsmål, der er forelagt Domstolen.
- 28 Det præjudicielle spørgsmål kan herefter antages til realitetsbehandling.

Det præjudicielle spørgsmål

- 29 Ved det præjudicielle spørgsmål ønsker den nationale ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF, direktiv 92/12 eller henstilling 81/924 skal fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser, der fastsætter opkrævning af sådanne tillæg til elprisen, som omhandlet i hovedsagen, når elektriciteten anvendes i en elektrokemisk proces.

- 30 For så vidt angår for det første fortolkningen af traktatens bestemmelser bemærkes, at artikel 81 EF og 82 EF kun tager sigte på konkurrencestridig adfærd fra virksomhedernes side på deres eget initiativ. Såfremt virksomhederne pånødes en konkurrencestridig adfærd ved en national lovgivning, eller såfremt denne lovgivning skaber en retlig ramme, som på sin side berøver dem enhver mulighed for at konkurrere retmæssigt, finder traktatens artikel 81 EF og 82 EF ikke anvendelse. I denne situation skyldes begrænsningen af konkurrencen ikke, som det forudsættes i disse bestemmelser, en selvstændig adfærd fra virksomhedernes side (jf. dom af 11.11.1997, forenede sager C-359/95 P og C-379/95 P, Kommissionen og Frankrig mod Ladbroke Racing, Sml. I, s. 6265, præmis 33).
- 31 Derimod kan traktatens artikel 81 EF og 82 EF finde anvendelse i en situation, hvor der efter den nationale lovgivning fortsat består en mulighed for konkurrence, men hvor denne konkurrence kan hindres, begrænses eller fordrejes ved en selvstændig adfærd fra virksomhedernes side (dommen i sagen Kommissionen og Frankrig mod Ladbroke Racing, præmis 34).
- 32 Det fastslås endvidere, at henset til baggrunden for bestemmelserne vedrørende de i hovedsagen omhandlede tillæg, til tillæggenes modtager, til anvendelsen af de opkrævede beløb samt til strafbestemmelser og inddrivelsesprocedurer fastsat i tilfælde af manglende betaling, har disse tillæg karakter af afgifter.
- 33 Denne benævnelse er i øvrigt i overensstemmelse med den, der blev fastlagt af Domstolen i dom af 21. maj 1980, Kommissionen mod Italien (sag 73/79, Sml. s. 1533, præmis 22), vedrørende et tillæg til sukkerprisen, som ligeledes var indført af CIP og indbetalt til en udligningskasse med henblik på omfordeling til den italienske sukkerindustri.

- 34 I deres egenskab af afgifter og skønt de faktureres og opkræves af ENEL, er de i hovedsagen omhandlede tillæg udelukkende underlagt den italienske stats kompetence.
- 35 Da ENEL's rolle alene består i opkrævning af tillæggene på vegne af staten, skal ENEL betragtes som skatteopkræver. Da ENEL ved udførelsen af denne opgave ikke handler som erhvervsdrivende og ikke råder over noget skøn, kan dets handlinger ikke anses for en konkurrencestridig adfærd i den forstand, hvori begrebet er anvendt i den retspraksis, der er henvist til i nærværende doms præmis 30 og 31.
- 36 Argumentet om, at opkrævning af sådanne tillæg som omhandlet i hovedsagen skader konkurrencesituationen mellem de erhvervsdrivende, som er pålagt tillæggene, og de erhvervsdrivende i andre medlemsstater, som ikke pålægges sådanne tillæg, kan ikke ændre denne konstatering. Artikel 81 EF og 82 EF vedrører nemlig alene virksomheders konkurrencestridige adfærd og har ikke til formål at udelukke eventuelle forskelle mellem de forskellige medlemsstaters skattesystemer.
- 37 Herefter må det konkluderes, at artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF ikke er til hinder for opkrævning af tillæg som de i hovedsagen omhandlede.
- 38 Vedrørende for det andet de i hovedsagen omhandlede tillægs forenelighed med direktiv 92/12 bemærkes, at direktivet i artikel 3, stk. 1, opregner de produkter, på hvilke direktivet finder anvendelse.

- 39 Det fremgår klart af denne bestemmelse, sammenholdt med artikel 2 i direktiv 92/81 og artikel 2 i direktiv 92/82, at elektricitet ikke er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 92/12.
- 40 Under disse betingelser og uden at det er nødvendigt at undersøge, om direktiv 92/12, som anført af Altair, indeholder et princip om, at råvarer ikke kan pålægges afgift, må det konstateres, at direktivet ikke er til hinder for opkrævning af tillæg som de i hovedsagen omhandlede.
- 41 For så vidt angår for det tredje fortolkningen af henstilling 81/924 bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at selv om henstillinger ikke tilsigter at være bindende og dermed ikke kan skabe nogen rettigheder, som private kan påberåbe sig ved en national retsinstans, kan de dog ikke anses for at være ganske uden retsvirkninger. De nationale retsinstanser skal således ved afgørelsen af tvister, der indbringes for dem, tage hensyn til henstillinger, navnlig når disse kan bidrage til fortolkningen af nationale bestemmelser udstedt til gennemførelse heraf, eller når der er tale om henstillinger, som har til formål at udfylde bindende fællesskabsretlige bestemmelser (jf. dom af 13.12.1989, sag C-322/88, Grimaldi, Sml. s. 4407, præmis 7, 16 og 18).
- 42 Endvidere bemærkes, at det fremgår af såvel overskriften som af principperne i henstilling 81/924, at denne alene finder anvendelse på eltarifstrukturen. Henstillingen tilsigter således at standardisere principperne på baggrund af tarifstrukturerne i de forskellige medlemslande og at øge gennemsigtigheden og

offentligheden af elpriserne. Den angiver, hvilke omkostninger priserne bør dække, men indeholder derimod intet, der kan føre til den konklusion, at den kan fortolkes som gældende ved indførelse af en afgift på elforbruget.

- 43 Herefter må det konstateres, at henstilling 81/924 ikke kan forhindre en medlemsstat i at opkræve tillæg som de i hovedsagen omhandlede.
- 44 Ud fra disse betragtninger skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF samt direktiv 92/12 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter opkrævning af sådanne tillæg til elprisen som omhandlet i hovedsagen, når elektriciteten anvendes i en elektrokemisk proces, samt at henstilling 81/924 ikke kan forhindre en medlemsstat i at opkræve sådanne tillæg.

Sagens omkostninger

- 45 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Corte d'appello di Firenze ved kendelse af 23. januar 2001, for ret:

Artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF samt Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, som ændret ved Rådets direktiv 96/99/EF af 30. december 1996, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter opkrævning af sådanne tillæg til elprisen som omhandlet i hovedsagen, når elektriciteten anvendes i en elektrokemisk proces, samt at Rådets henstilling 81/924/EF af 27. oktober 1981 om eltarif-strukturer inden for Fællesskabet ikke kan forhindre en medlemsstat i at opkræve sådanne tillæg.

Puissochet

Schintgen

Skouris

Macken

Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. september 2003.

R. Grass

J.-P. Puissochet

Justitssekretær

Formand for Sjette Afdeling